

Пам'ять любові

Світлана Йовенко

Билась рибою срібною
в дужих гарячих руках,
вислизала й в'юнилася,
як вода крізь пісок утікала,
та затихла знеможено,
щойно ворожа й вертка,
і в мовчання причаєне,
вже безрадна,
чужого впускала.

Цілувати себе дозволяла
(цілувала й сама?)...
Попеліли зірки
у чужому південному небі.
У долоні м'які
брала їхні обличчя п'ятьма,
і повітря тремтіло,
й спалахував іскрами
шепіт.